

Да 65-годдзя з дня нараджэння Яўгеніі Янішчыц

ЛИТЕРАТУРНОЕ ОБЪЕДИНЕНИЕ
«Полесской правды»

Марыя КОБЕЦ
У вянок памяці
Я. Янішчыц

«Боль перасліў немату...». Я ж свой – зноў пераслію. Але – жыву, хаджу, «цвіту». Ты – ластаўкай згарнула крылле...

«...Больш для сябе не існаўца! і з болем – не змірыцца». ...Табе б шчэ жыць, тварыць, пісаць! Мне ж у цябе – вучыцца.

Твайму трывожнаму пяру
Пісаць бы – не скрыцца...
...А я – з табою гавару,
Мне не нагаварыцца.

Перафарбую ў ружовы колер
І ранішні ўзыход, і вечаровы эмрок.
І стане светлым-светлым
наваколле,
Заслепіць вочы і...
пагорышыць зрок.

І будзе ліпень мой – ружовым
трайнем.
Як напрадвесні – зацвітуць сады.
Нібы ў юнацтве бестурботным,
даўнім,
Далонь пашчотна затримаеш ты.

І стане светлым-светлым
наваколле.
...Але расплошчу вочы я свае...
Чамусыці зноў не атрымаўся
колер?
Патрабнай фарбы, мабыць,
не стае.

Лістапад

Затримаўся на дрэўцы лісток.
Восень раптам прыйшла, спаквала.
Зайней ушчэнт зазубраны бок,
Ды не хоча пакінць галля.

Зачапіўся сцяблінкай, дрыжыць.
Што ж, вядома, – не вабіць зямля.
Хутка вецер няўзнак набяжыць
І бязлітасна вырве бруя.

Колькі гэтакіх, нават чый бок
Не зжаўцеў альбо не зайдзеў,
Вецер жорстка сарваў, не зброг
І чарговы прынёс неспадзеў.

Не падняўся ніводзін назад.
І не важна, які мей зарок.
І ў жыцці ёсьць пара – лістапад.
Ды прыходзіць заўжды незнарок.

Бацьку

Тата, табе ўсё не спіца.
Няма адпачынку ў вачах.
Сэрцу твайму цяжка біцца,
Ды ўсё-такі агонь не ачах.

Немач – нібы бліскавіца,
Чорны крумкач, брыдкі птах.
Гору ж як бач прычапіца,
Справіца з ім – часам жах.

Справіца і не скрыцца,
Пераадолеўшы страх.
Сэрца стамілася біцца,
Сэрца ж не спіць па начах.

Тата, к табе б прытуліца,
Убачыць усмешку ў вачах.
Ды веру, што сэрцу шчэ біцца!
Што светлым, даўгім будзе шлях.

Надзея ПАРЧУК
Благаслаўленне

Жыві, красуйся, родная
старонка!
Хай над табой праносяца вякі,
Няхай тваю вясковую гамонку
Калышуць хвалі роднае ракі!

Няхай нясуць яны яе ўдалеч –
Памік сваіх ціхмянных берагоў!
Хай на плячах сваіх рака
гайдае
Тваю гаворку, веру і любоў!

Каб развіваўся малады дубочак,
Стаяў, як сімвал вернасці
люскай, –
Жыві й красуйся, родны мой
куточак,
Благаслаўляйся сілаю святой!

Тамара ЛАЗНЮХА
Палескай
ластаўцы

Шмат гадоў таму назад
У свяtle жыцця
Каляровы лістапад
Нарадзіў дзіця.

...Радасьць восені да слёз –
Ёсць што святкаваць!
Бо дзяўчыне зычыў лёс
Пра свой край сляваць.

Захапляла землякоў
Харастром радкоў.
Вобразы палешукоў
Хвалявалі кроў.

Узляцець змагла да зор!
Творчы чалавек!
Зачароўвала б прастор,
Ды кароткі век...

Михаил КУЛЕШ

Край родной мой, прекрасный
и древний.
Мне и горе с тобой – не беда...
Я когда-то ушел из деревни,
И казалось, ушел навсегда.

Жил в райцентре, учился в столице –
Всюду сервис, комфорт и уют,
Магазины, театры, больницы,
И что надо – здесь все продают.

Но ночами по-прежнему снится,
Как синеют в траве васильки,
Колосится под солнцем пшеница
И пасутся стада у реки.

И хоть к прошлому нету возврата,
Но живу, эту память храня...
Я ушел из деревни когда-то,
Но она не ушла из меня.

На ступеньках в преддверии
храма
В аккуратном веночек из роз
Задержалась прекрасная дама,
Вроде той, что из Блоковских грез.

Увлеченно и самозабвенно
Осенила свой облик крестом
И, закрывши глаза, вдохновенно
Долго тихо молилась потом.

Нежно пела незримая скрипка
В золоченых церковных крестах,
И смиренно блуждала улыбка
На чувствительных бледных устах.

Рядом с этим земным
совершенством
Чище только ребенка слеза.
И сияли высоким блаженством
Устремленные к небу глаза.

Анна ЯЦКІВ

Моя зима

Учиться себя собирать по строкам –
Тебе дарить...
Не веря гаданиям и пророкам,
Держать пари...
Торить своеенравных узоров тропы
В твой вецик сон,
Презрев негодующий звездный
ропот.

Нам в унисон
Звучать так легко, и простора небу
Не занимать...
У края рассвета застыла немо
Моя зима.

Мир делится без остатка

Мне хочется написать о тебе
светло
И, выдохнув рифмы, твердо
поставить точку...
Да только вот все, что некогда
нас свело,
Сквозит, почитай, из каждой
стихийной строчки.

А значит, спасайся бегством
в густой туман,
Но память – без доли жалости –
строит кошні...
И как не живи иллюзіей,
не шамань,
Мир делится без остатка на «до»
и «после»...